

Ekonomisk kris för stråkkurs i Kall - vem står för fiolerna nästa år

Varje sommar kommer ett urval unga svenska fioltalanger till Kall för att lära och öva. Så har det varit sen 1957. Varje sommar.

Men gårdagens avskedskonsert i Kalls kyrka ser faktiskt ut att bli - ett avsked.

- Pengarna räcker inte längre. Det är hemskt tråkigt, men den här sommarkursen kan vara den sista. Åtminstone på ett bra tag, säger Ulla Magnusson.

Hon är den lärare som varit med längst. Ja ända från starten. Fast då som elev.

Stråkkursen i Kall är en av den svenska musikpedagogikens främsta. Det är inget skryt - utan statistik:

- 80 procent av alla stråkar i svenska symfoniska orkestrar har någon gång varit här på kurs. Så är det, hävdar Lisbeth Vecchi, en annan av lärarna.

Den som en gång gjorde stråkkursen i Kall till en attraktiv och eftersökt samlingspunkt för unga musiker var Sven Karpe, en gudabenådad pedagog som avled för en tid sedan, 91 år gammal.

Starten skedde inte i Kall utan i Västervik. Året var 1954. Men sedan Karpes gode vän, operasångaren Torsten Hising också blivit hotellvärd i Kall flyttade verksamheten till Jämtland. Och här har den blivit kvar i snart ett halvt sekel.

Det är den så kallade Lundgrenska stiftelsen som bokstavligen talat står för fiolerna. Men avkastningen räcker inte längre utan hoppet står till nya finansörer:

- Vi söker nya lösningar hela tiden och vi har själva gett avkall på löner och ersättningar, men nu går det inte längre, säger Vecchi.

Kursbudgeten ligger på 200 000 kr.

En lösning är att göra ett uppehåll så att avkastningen på stiftelsens kapital ska växa sig bärkraftig igen.

- Men då förlorar man kontinuiteten. Och den är viktig, säger Lisbeth Vecchi och får medhåll av Teresia Nyman, pianist och lärare.

En annan lösning är att hitta en annat och billigare kursmiljö. Som en folkhögskola.

- Men då får vi dela utrymmena med mängder av andra kurser. Det blir inte samma fokusering och sammanhållning.

Eleverna kommer från hela Sverige. Årets urval har hemadresser både i Lycksele och Ystad.

Från starten har närmare 600

violinister övats på Kallgården.

• Hur har verksamheten ändrats genom åren?

- Vi lägger mera vikt vid ergonomi och hur man förebygger arbetsskador. Musiker har som många

andra yrken i it-åldern blivit drabbade av belastningsskador. Där har vi lyckan av att ha Teresia hos oss som är utbildad sjukgymnast, säger Lisbeth Vecchi.

Stråkkursen i Kall har i viss mån också blivit en bygdens angelägenhet. Tydligast manifesterat i återkommande fotbollsmatcher mellan kallbor och kursdeltagare.

- Och är det en konsert med Skogsby-Lasse eller nånting liknande så drar vi iväg dit. Vi vill för allt i världen inte ha en finkultur-stämpel på oss, försäkrar Lisbeth.

En av kursens unga

talanger är Annie Svedlund från Kungälv. Hon skulle sakna både kursen och Kall:

- Man lär sig så himla mycket. Och så uppskattar man lugnet. Det är så långt ifrån ruschen där hemma.

• Vad händer nu? Är det realistiskt att räkna med en kurs nästa år?

- Vi utgår ifrån att det blir så, men det förutsätter att enskilda ställer upp och stöttar oss, vädjar Ulla Magnusson.

[STÖRRE BILD](#)

På kursen i Kall samlas man över generationsgränserna. Här lärarna Lisbeth Vecchi och Ulla Magnusson tillsammans med eleven Annie Svedlund. Foto: Frida Berg

Recensionsarkiv

Sök bland 2097 recensioner sedan november 1999.

Kategori

Film

Ev. sökord

[SÖK](#)

Torgny Jonsson
torgny.jonsson@op.se
063-161631

Artikeln publicerades
2005-06-23 kl.00.00